

Ik was nieuwsgierig hoe de generatie van mijn ouders, als kind het sinterklaasfeest vroeger vierde en ik knoopte een gesprek aan met enkele bewoners van Gouwestaete /Gouwestein.

Bewoner Gouwestaete – 86 jaar

Elk jaar op 5 december zetten wij onze schoen bij de open haard in de voorkamer. Deze kamer ging alleen open op zondag en speciale feestdagen. Maar Sinterklaas kwam ook bij ons thuis op bezoek. Ik zal een jaar of vijf geweest zijn toen ik zachtjes tegen mijn vader zei dat zwarte Piet precies leek op ons buurmeisje. Nog vele jaren geloofde ik in de Sint en toen ik ging twijfelen zorgde ik zelf voor pakjes voor mijn 2 jongere zusjes en mijn ouders. Mijn vader maakte ingenuze surprises. Voor mijn moeder een rollade van kopjes en schoteltjes in kranten gewikkeld, bestreken met stroop en koek, compleet met touwtje. De kopjes en schoteltjes waren een aanvulling op het servies dat gesneuveld was bij de afwas. Ik kan mij nog herinneren dat ik een paar stelten kreeg. We bleven nog jaren onze schoen zetten met een wortel voor het paard ook al geloofden we niet meer. Toen kwamen de jaren van grote spanningen en veel armoede bij ons en in de omgeving. Het werd oorlog.

Mevrouw Erbeveld – 92 jaar

Wij, mijn moeder en ik woonden bij mijn grootmoeder, grootvader en oom aan de Bloemendaalseweg. Mijn vader was heel jong overleden. Op 5 december zette ik als enige mijn schoen bij de kachel. Van spanning kon ik in mijn bedstee op zolder moeilijk in slaap komen. Ik werd ook uit de slaap gehouden door de koeien in de stal die rammelde aan hun ketting waarmee ze vaststonden. De volgende morgen sloop ik stiekem naar beneden. Er lag altijd een groot suikerbeest in mijn schoen. Als cadeautjes kan ik mij een schoolbord herinneren, gemaakt door mijn oom Theo. Een ander jaar kreeg ik een poppenledikantje, gemaakt van afvalhout en heel mooi vond ik een eau de cologne flesje van steen. Oh ja, ik kreeg ook een keer een pop, die ik Tonnie noemde naar ons buurmeisje.

Mevrouw Van der Zijden – 88 jaar

Op school was het altijd een groot feest. Sinterklaas ging alle klassen langs met 2 zwarte pieten, die heel veel grapjes maakten. Ik was een beetje bang voor Sinterklaas als hij mij bij zich riep en voorlas uit zijn grote boek. Zo zei hij dat ik beter mijn best moest doen en te snel was afgeleid. Nee, als je bij de Sint moest komen, betekende dat meestal een standje. 's Avonds zetten wij onze schoen bij de kachel met een wortel voor het paard. Met z'n zessen zongen we dan heel hard sinterklaasversjes, want we wilden natuurlijk wel gehoord worden. De volgende morgen vonden we een chocolade letter in onze schoen. Mijn zusje, die 4 jaar ouder was vertelde mij dat Sinterklaas niet bestond, maar een verklede man was. Ik was toen 12 jaar en heb ontzettend moeten huilen, het Sinterklaas sprookje was voorbij. Toen wij met z'n allen er niet meer in geloofden werd er geen Sinterklaas meer gevierd. Het was toen een echt kinderfeest.

De heer Van Rooijen – 95 jaar

Ik ben in Amsterdam geboren en toen ik nog heel jong was verhuisden ons gezin met 4 kinderen naar Hilversum. We zetten onze schoen bij de kachel en kregen vooral veel snoep. Ook kan ik mij herinneren dat ik een keer een pakhuis heb gehad. Mijn ouders hadden kennissen zonder kinderen en die zorgden ervoor dat wij niets tekort kwamen. In een groot warenhuis zat Sinterklaas op een prachtige gouden troon met rode pluche kussens en dat maakte op mij grote indruk. Mijn droom was gymnastiekleraar worden, maar omdat varen betere vooruitzichten bood, monsterde ik mij als matroos aan bij de KNSM en klom later op tot kapitein. Ik was dus veel van huis en heb daardoor de Sinterklaasfeesten moeten missen. En op mijn tochten naar Zuid-Amerika ben ik op zee de Sinterklaasboot ook nooit tegengekomen.